

SILVIU ILIUȚĂ

**Ce nu-ți spun  
când îți vorbesc**

**Bookzone  
BUCUREȘTI, 2021**

## *Visul unei nopți de vară*

Doina și Felix au început de jos. De foarte jos. De pe o saltea cumpărată în rate, aruncată în mijlocul garsonierei goale. În copilărie, tatăl lui Felix îi repeta aproape obsesiv:

– Important în viață e să fii sărac, dar să dormi bine noaptea!

Dar la un moment dat, stând întins pe salteaua aruncată direct pe podea, Felix a constatat că sărăcia nu îl făcea să doarmă mai bine. Din contră, îi dădea dureri de spate!

Trei luni de zile, salteaua aproape dublă a fost singurul obiect de mobilier pe care și l-au permis. În luna a patra, printr-un efort uriaș – care a presupus sărituri repetate peste multe mese și o lună de întârziere la plata întreținerii –, au achiziționat și un cadru de pat.

Era o seară toridă de vară.

Zăceau îmbrățișați de nevoie pentru că lățimea patului le impunea asta, mirosind a alifie chinezească și privind la tavanul scorjit. Transpirația curgea pe ei ca picăturile unei ploii de toamnă pe fereastră. Partea cea mai dificilă era că, dacă deschideau geamul, intrau ținării, iar dacă îl țineau închis, mureau de cald. Trăiau într-o dilemă continuă și își imaginau ce viață frumoasă vor avea peste ani, când vor avea bani să își permită un aparat de aer condiționat.

— Am auzit că poate face și 18 grade, spunea Felix.  
Îți dai seama cum ar fi să-ți fie frig vara?

— Ca la congelate, în supermarket.

— De anul viitor, ne apucăm să strângem bani.

— Dacă aș avea unul, aș fi cea mai fericită, iubitul!  
i-a zis Doina, ca și cum i-a recitat cea mai frumoasă  
poezie de Minulescu.

Era preferatul ei. I-l citea lui Felix la culcare.

Nu sperau la mai mult. Aparatul de aer condiționat  
era visul lor, poarta spre fericire. Tot ce le lipsea.  
Garsonieră aveau – primită de la bunicul său, care le  
dăduse toți banii strânși într-o viață de om.



Douăzeci și cinci de ani mai târziu, familia Rontea  
își trăiește visul. Iar prin asta înțelegem șaptesprezece  
aparate de aer condiționat aruncate pe toate fațadele  
vilei de vacanță. Plus un sistem centralizat, în living.

Vila de la mare a familiei Rontea nu este nici prea  
mare, dacă o comparăm cu Versailles sau Schönbrunn,  
nici prea mică, dacă o așezăm lângă un apartament de  
două camere semidecomandat, din centrul orașului. Sau  
chiar decomandat. Are șase camere, iar exteriorul este în  
stil Tudor, cu multă cărămidă pe fațadă. Doamna Rontea  
a ales designul casei dintr-o revistă englezească, în avion,  
în timp ce zbura peste Ocean.

Mergeau des în America, iar prin America  
înțelegem un penthouse de 200 de metri pătrați  
din apropierea Central Park, pe terasa căruia puțea  
îngrozitor a balegă de la caii înhămați la trăsurile cu  
care se plimbau turiștii. Felix și Doina Rontea nu ieșeau  
aproape deloc din penthouse, nu văzuseră nici măcar  
Statuia Libertății. Doar stăteau pe terasă toată ziua și,

foarte rar, lua un taxi până la cumpărături – mai ales atunci când se deschidea câte un magazin de lux. Dar să miroși balega unui cal american, dimineța, la cafea, era un preț mult prea mic de plătit atunci când toată lumea bună din România te invidia că ai un apartament lângă Central Park.

— Sunt câțiva actori care au apartament în building cu noi, obișnuia ea să le zică celor pe care îi întâlnea întâmplător la diverse evenimente din țară. Parcă e și un mare scriitor în clădire, dacă-mi aduc bine aminte.

Dar nu își aducea bine aminte. Scriitorul era de fapt o firmă de birotică și papetărie, cu numele de Mark Twain.

Cu cei doi copii ai lor, gemeni, studenți în SUA, nu se întâlneau, deși rudele și prietenii din țară erau convinși că o fac.

Cea mai mare durere a soților Rontea era că ajunseseră să își vadă copiii o singură dată pe an, iar asta îi seca. Motivul era simplu: nici băiatul, nici fata nu prea aveau chef de babaci. Preferau să stea cu gașca de prieteni, pe cealaltă coastă a Americii. Scuzele erau mereu la fel: *„Mergem câteva zile la schi”*, *„Vrem să vizităm Marele Canion!”*, *„Se căsătoresc niște foști colegi în Vegas, suntem invitați...”*

Luxoasa vilă de la mare, unde ne aflăm acum, a fost aranjată în detaliu de mânuțele Doinei; sau cel puțin așa se lăuda ea de câte ori avea ocazia. A fost o pasiune a sa, descoperită după 40 de ani. Când oamenii ajung la vârsta asta și se plictisesc trebuie să își investească energia în ceva. Bărbații o iau razna și încep să-și caute fericirea în mașini scumpe sau iubite ieftine, iar femeile se apucă de pilates sau de Feng Shui.

De ani buni încoace, afacerile lui Felix merg aproape singure. Cumpără mobilă de artă la prețuri de nimic și o revinde bogătanilor, la prețuri exorbitante. Cu cât afacerile merg mai bine, cu atât Felix dă mai rar pe acasă, mereu prins cu picioarele între două avioane. Dacă vă imaginați acum un bărbat care face sfoara, cu un picior în avionul de Beijing și cu altul în cel de Paris, el e. Felix.

Doina nu putea face sfoara, în special din cauza celor cinci spre cincisprezece kilograme pe care le luase în plus, așa că stătea mai mult pe acasă. Plictisită, a simțit nevoia să se implice puternic în designul vilei de la mare, în care se va desfășura povestea ce urmează. O săptămână întreagă a chemat la ea designeri, le-a arătat zeci de reviste comandate de prin toate țările lumii și i-a adus în pragul sinuciderii. Niciunul nu părea a înțelege regulile Feng Shui pe care Doina nu numai că le citise cu atenție de zeci de ori, dar le și interpreta într-o manieră proprie și originală.

— E atât de simplu! le spunea.

Energiile zburau primprejur, iar ea, în lungile ore de studiu, a reușit să le facă să o asculte, astfel încât universul să îi aducă bani și bunăstare. Peretele camerei va fi mereu orientat spre sud, iar dormitorul pe nord! Se știa asta de sute de ani, poate chiar mii! Doina credea că și egiptenii din vremea lui Ramses țineau cont de regulă când ridicau piramidele, dar de ce oare nimeni din România de azi n-o înțelegea? Ajunsese să se convingă singură că succesul financiar al soțului său se datora în mare parte modului în care ea-și potrivea prin cameră mobila și plantele.

— Aș vrea să avem o sofa din asta cu blană de leopard! punea ea degetul pe poza din revistă. Africană!

Să fie de formă întregă, nu semicerc, nu tăiată, că se disipează energiile! Dar uite, îmi place și masa asta.

— Camera e stil Provence, nu prea se pupă cu sofa în stil african... Mai ales cu exteriorul Tudor și cu mobila mediteraneeană. Iese cam... ciorbă.

Din când în când, câte un designer inconștient îndrăznește să o contrazică. Din acel moment mai avea maximum trei minute până să fie concediat. Recordul era de douăzeci de secunde.

— Caut un om care să îmi înțeleagă viziunea, se scuza Doina. Vreau să locuiesc într-o casă care să mă reprezinte 100%! La revedere!

Iar viziunea ei s-a concretizat total în această vilă, prin bunăvoința unui designer care a înțeles că trebuie să ia naiba banii repede, să tacă, să facă cum vrea ea și să se care. Și să nu spună vreodată cuiva că a lucrat la odioșenie.

Au rezultat șase camere uriașe, fiecare având ca temă principală un continent, iar problemele cele mai mari au fost la Europa, camera matrimonială a familiei Rontea, în care aveau două aparate de aer condiționat și un pat king size, și în care se pare că stilul tradițional românesc dădea ca nuca în perete cu stilul Gaudi și cu arhitectura rece suedeză. Nici America n-o ducea prea bine, în sensul în care taurul mecanic din mijlocul camerei era certat rău cu mobila Art Deco, adusă special din Miami.

— Fântâna din curte trebuie să fie exact pe mijlocul aleii, altfel se blochează norocul! Acum este cu câțiva centimetri mai la stânga.

Doina și-a dat frâu liber fanteziei și a pus în vila asta tot ce nu a putut avea ea în copilărie. A adus aici continentele la care visa în studenție, când fuma țigări

ieftine cu prietena sa, Gloria, pe pervazul camerei de cămin.

— New Yorkul vreau să-l văd când o să am bani! îi repeta obsesiv.

Important e că Felix a plătit pe vila de pe malul mării cam de 5-6 ori prețul unei vile de lux din nordul Capitalei – mai puțin decât se aștepta – și că aproape a avut un orgasm când a văzut rezultatul. Aproape. Motivul lui de mândrie era crama de la subsol, o minunăție cu pereți de cărămidă și sticlă. Plus un mare jacuzzi, pe care el și l-a dorit și l-a așezat – fix ca nuca în perete – în mijlocul sticlelor de vin.

— Chateau Mouton Rothschild, 1960, un an foarte bun! citea el mândru de pe eticheta veche pe care fusese aplicată o ștampilă rotundă: „*Rontea*”.

Iar musafirii, clienți parveniți din înalta societate, păreau impresionați, deși cei mai mulți dintre ei nu făceau diferența între un vin vechi de 60 de ani și un pahar de borhot amestecat cu suc de struguri la dozator. La început, Felix și Doina râdeau de ei, de snobismul lor și de modul în care își cumpărau lucruri scumpe numai pentru că-s scumpe. Ce idiot ar da 3.000 de dolari pe o geacă de schi?! Dar treptat, după ce au stat prea mult în mijlocul unui astfel de anturaj, au ajuns să fie ca ei. Ajunseseră să își achiziționeze vacanțe exorbitante, în stațiuni exclusiviste din Elveția și Franța, cu nume pe care nici nu le puteau pronunța, numai pentru că erau la modă. Deși se plictiseau îngrozitor.



În dimineața aceasta, urmează să vină la ei trecutul. Două cupluri de prieteni buni. Cei mai buni. Singurii pe care soții Rontea i-au păstrat din perioada de dinainte de a fi bogați. Cu ceilalți au rupt-o, pentru că în noul lor

cerc de familie influente și opulente nu prea era loc de verișoara de la Tecuci a lu' unchiu' Florică și a lu' tanti Marieta, să zicem. Deși verișoara făcea niște plăcinte cu brânză excelente și o lăsa pe Doina să copieze de la ea, pe vremuri, când erau colege de bancă.

Prietenii care urmează să vină în vila de la mare sunt parte din viața soților Rontea încă din vremea studenției. Au împărțit ani de zile aceeași cameră de cămin, au învățat împreună nopți întregi printre nori de fum și aburi de alcool ieftin, au botezat împreună aceeași gândaci cu care locuiau, iar când au rămas fără bani, au mușcat toți din aceeași șaorma, considerată simbol al bogăției românești în 1990. Doina îi iubea pe toți.

Așa cum spunea acum douăzeci de ani unul dintre ei, sculptor, erau ca o rețea miceliană. David avea înclinații spre filosofie, ca toți artiștii. Le-a explicat atunci cum comunică între ele ciupercile și cum formează împreună o rețea extraordinară care ține pădurea în viață. Metaforă:

— Spre exemplu, zicea el, dacă un copac este bolnav, ciupercile care cresc pe el transmit acest lucru următoarei ciuperci, apoi următoarei, și tot așa. Într-un final, toată pădurea ajunge să știe că acel copac este bolnav și are nevoie de atenție, de medici, adică de insecte care să fertilizeze... Asta suntem noi, dragi prieteni: o rețea miceliană de cinci ciuperci!

## *Felix*

### *Vineri dimineată*

Felix Rontea dă o ultimă tură prin cramă, cercetând atent aparatura care îi indică temperatura și umiditatea din interiorul vitrinelor uriașe. Deși instalase o alarmă care îl anunța pe telefon când valorile o luau razna, îi plăcea să verifice cu ochii lui. Mai deschidea din când în când câte o vitrină și aranja cu grijă sticla de vin care i se părea a fi strâmbă. Deși acest lucru este total interzis, pentru că orice tâmpit știe că vinul vechi trebuie păstrat nemișcat.

În dimineța aceasta, domnul Rontea închide cu grijă ușa metalică, îngrijorat de faptul că ar putea să mai între cineva în cramă, și își aranjează gulerul tricoului de 400 de euro, privindu-se într-un perete de sticlă. Nu era un tricou de la cea mai șmecheră firmă, dar, între prieteni, merge.

Se face comod pe fotoliul de piele orientat cu fața către intrare – niciodată nu ești destul de precaut – și scoate din buzunar telefonul.

— Iubitule, vrei să mă pun capră sau să stau cu picioarele desfăcute în fața ta?

Felix dă din cap mulțumit. Știe că visul oricărui bărbat e ca femeia să fie directă, fără introduceri de rahat. Cui nu i-ar plăcea să i se spună:

— Iubitule, astăzi aș vrea să ți-o trag în timp ce mănânci cartofi prăjiți cu maioneză și friptură de porc! Știi că acuși începe meciul și n-aș vrea să pierzi începutul.

## Simple. Direct. Fără vrăjeală.

Iar Felix chiar era genul „ceafă de porc cu cartofi prăjiți”, așa i-a spus odată prietenul David. Înainte de a fi bogat, putea comanda așa ceva la orice restaurant, fără teama că s-ar putea face de râs. Acum era pur și simplu greșit să între într-un restaurant de fițe – după ce a rezervat masa cu o săptămână înainte – și să comande ceafă de porc. Chelnerul l-ar fi privit ca pe ultimul ciudat. Ca să nu mai spunem de bogătanii cu care ar fi fost la masă! Îi și vedea, cu creveții flambați stinși cu Moët în farfurie, scârbiți la auzul vorbelor:

— Ceafă de porc cu cartofi prăjiți și maioneză! Și o salată de varză cu oțet.

Nu se făcea așa ceva!

Pe vremuri, putea supraviețui o săptămână doar cu eugenii și nu îi păsa deloc dacă îl vedea cineva că mănâncă ceva atât de ieftin. Acum, când ieșea în localurile de bășini, ochea imediat cele mai scumpe feluri de mâncare și le comanda, fără să îi pese ce sunt – fie că vorbim de prepelițe flambate, crab de zăpadă, sushi virtual sau vită Kobe. Prima dată când a intrat într-un astfel de restaurant – sunt cincisprezece ani de atunci –, chelnerul l-a întrebat cum găsește crabul de zăpadă, iar domnul Rontea a răspuns sincer:

— Păi, nu e ăsta de lângă piure?

Nu conta ce gust aveau mâncărurile de fițe, important era să poți mima bucuria când le ingurgitai și să mai comentezi din când în când: „*Chef-ul de la Bashinee Du Octane face cel mai bine stridiile, au cea tușă impecabilă de coriandru*” sau „*Excelent foie gras, dar nu se compară cu cel de la Paris... Se vede că găscă nu a fost îngrășată forțat...*”

— ... iar acum pur și simplu te simți singur, nu? se aude vocea feminină din telefon. Poți pune un umăr pe mine.

Abordarea asta nu îi plăcea domnului Rontea, credea că e mult prea dureroasă. Dar se pare că mulți bărbați vor să simtă durere. Altfel de ce ar plăti?

— Pune capul pe pieptul meu și plângi, dacă îți vine...

— Mie nu îmi vine, zice Felix.

Fata din ecran, o tipă de 18-36 de ani, cu fața ascuțită, îmbrăcată ca o profesoară de chimie care a făcut prea multe experimente pe propriul păr, cu ochelari negri și groși, îi zâmbește profesional. E tipul dur, poruncitor, dar și ea are succes pentru că mulți masculi simt nevoia să li se spună ce să facă. Pămpălăi! Ar trebui doar să se însoare pentru asta.

Felix închide fereastra din telefon. Personal, el nu înțelege nici de ce apar femeii îmbrăcate, dar se pare că și pentru asta există cerere. Unii bărbați sunt atât de perversi, încât dau bani să vadă femeii cu haine pe ele.

Acum pe ecran este Tania, o splendoare de 24 de ani, care vorbește mai multe limbi străine și este foarte cerută. Chiar și cu abonamentul premium, mulți abia dacă prind un loc în camera ei.

— Te simt agitat, îi spune Tania.

— Nu, nu... sunt bine, o să-mi aprind un trabuc.

— Te deranjează dacă stau dezbrăcată?

— E în regulă, stai cum trebuie, doar ești la muncă! Oricum nu te țin mult.

— Ce te frământă?

— A, nimic...

Felix își toarnă un pahar de whisky, înmoaie în el trabucul și inspiră cu poftă.

— Ai făcut bani de școală?

— Am destui pentru anul ăsta, îi răspunde Tania, în timp ce-și trage totuși o pereche de chiloți.

— Ți-e frig?

— Puțin. Am avut un client mai devreme care a cerut să-mi dau cu gheață pe piept și...

— Vorbește să dea temperatura mai mare, la 24.

— Sunt OK. Ai vrea să te pui pe mine chiar aici, pe pat, să mă pedepsești și să-mi arăți cine e daddy? Sau vrei să mă lungesc pe birou?

— Păi...

— E OK... Trebuia să zic „pedepsești”, e în top pe monitorizările din săptămâna asta. Nu vreau să mă cert cu șefii.

— Normal, munca e muncă...

— Ar ajuta să spui și tu ceva.

— Tania, Tania, vreau să fac sex cu tine! Sex, sex nebun, sex sălbatic, sex... Ajută?

— Ajută, clar! Ai spus sex de patru ori.

— Sex! Cinci.

Felix dă mulțumit din cap și întinde spre ea paharul de whisky, după care bea o gură zdravă. Se ametește puțin, a fost lacom. Simte cum sângele i se urcă aproape instant în obraji. Apucă gulerul și îl scutură ușor, pentru a-l folosi pe post de evantai.

— Tricoul asta mi se pare prea larg, cred că am slăbit.

— Bravo ție!

— Azi vin la mine prietenii din tinerețe. Unul dintre ei are o iubită nouă, de vreo...

A vrut să spună „de vreo 25 de ani”, dar și-a înghițit imediat vorbele, amintindu-și că Tania face 24 abia luna viitoare.

— ... de un an se văd. Ne-a ținut-o secretă până acum.

— E weekendul acela... Aș vrea și eu ca într-o zi să am așa prieteni..., spune ea tristă.

— Sigur o să ai...

— Iar tu o să bei, o să mănânci, o să depănați amintiri... O să fii mai bine!

De aia era atât de bună Tania! Își amintea lucruri pe care nimeni altcineva nu și le-ar fi amintit, chiar dacă le-ar fi auzit de o sută de ori. Nu avea un corp senzațional, bărbații nu o căutau pentru asta. Sâniile nu erau prea mari, adică nu s-ar fi încadrat niciodată la categoria „big tits”, dar picioarele se terminau cu un poponeț absolut genial, probabil cel mai vandabil din câte a văzut el vreodată. Iar mintea ei era brici!

Felix se lasă ușor pe spate în fotoliu, în timp ce Tania își aprinde la rândul ei o țigară.

„Mai ai?”, îi apăru un mesaj pe ecran.